

ת"פ 35318/08/14 - יעקב רפי כהן נגד פרקליטות מחוז תל אביב פלילי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 35318-08-14 פרקליטות מחוז תל אביב פלילי נ' כהן
תיק חיצוני: 000400564/2012

בפני	כבוד השופט עידו דרויאן
מבקש	יעקב רפי כהן
נגד	
משיבה	פרקליטות מחוז תל אביב פלילי

החלטה

בפני בקשת הנאשם בכתב מיום 28.11.16 לפסילתי מלדון בעניינו, בקשה שתידון לפי סעיף 77א לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], תשמ"ד-1984 [להלן - החוק] שזו לשונו:

שופט לא ישב בדיון אם מצא, מיזמתו או לבקשת בעל דין, כי קיימות נסיבות שיש בהן כדי ליצור חשש ממשי למשוא פנים בניהול המשפט.

השתלשלות ההליך:

1. כתב האישום הוגש באוגוסט 2014 ובו הואשם הנאשם בעבירות תקיפה חובלנית ואיומים. התיק הועבר לטיפולו והחלה שמיעת הראיות במאוס 2016. סיכומי ההגנה נשמעו באריכות בעל-פה, הוגשו גם בכתב ואף בהשלמה בכתב לבקשת הנאשם.

2. הכרעת הדין ניתנה בדיון ביום 11.9.16: הנאשם זוכה מחמת הספק מעבירת האיומים והורשע בעבירה של תקיפה חובלנית, לגביה נקבע כי תוצאתה היא "מהסוג הקל והחולף".

3. במועד הדיון 11.9.16 ביקש הנאשם לייצג את עצמו ולפטר את סניגורו עו"ד פרופ' קנת מן, תוך הטחת האשמות קשות כביכול "שיקרו לבית המשפט, שיקרו לי... לא נתנו לי לומר את מה שרציתי לומר... הסתירו מביהמ"ש ראיות רבות ומשמעותיות וקריטיות... הם לא קיימו את מה שהתחייבו עליו... המשרד של עוה"ד הולך אותי שולל". החלטתי לתת "שהות נוספת לנאשם להרהר בדבר, לנוכח התרשמותי מסערת רגשותיו", אך לאחר קבלת הודעה כתובה שוחרר הסניגור מייצוג הנאשם.

4. לאחר דחיות שנועדו לאפשר לנאשם לשכור סניגור וכן מפאת מצב רפואי לו טען הנאשם, ומשלא רצה הנאשם במינוי סניגור, התקיים הדיון נשוא הבקשה ביום 27.11.16, שאמור היה להיות מוקדש לטיעונים לעונש:

עמוד 1

א. הנאשם פתח בשטף-מילים בלתי ניתן לעצירה ומעורפל, כפי שמשקפים ששת העמודים הראשונים לפרוטוקול, כשניסיונות בית המשפט להעמידו על סדרי הדין ועל טיבן של ראיות לעונש - ואף בקשה לשמוע את עדיו הממתינים מחוץ לאולם - עלו בתוהו;

ב. בית המשפט נתן במהלך דבריו של הנאשם ארבע החלטות:

"הסברתי לנאשם שוב ושוב ועתה גם בכתב, כי אין העניין ממהות הטיעונים לעונש, טרונייתו על המדינה נרשמה ומוצע לו להשמיע את עדיו הממתינים בחוץ."

"אני שב ומציע לנאשם במילים מפורשות ופשוטות להשמיע את עדיו ולטעון לעונש. הנאשם מדבר בהתרגשות רבה, נכנס לדברי בית המשפט ללא הרף, מסביר לעניין מצבו הנפשי, ולכל זה אגלה סובלנות מרובה."

"הסברתי לנאשם ואני חוזר ומסביר לו שלטובתו וכדי שיוכל למצות את זכויותיו בהליך זה, מוטב שיתרכז בעניינים הקשורים לאירוע ולנסיבות האישיות שלו. ראשית, המלצתי לנאשם ואני חוזר וממליץ כי יתחיל להשמיע את עדיו. לאחר מכן, כפי שהסברתי לנאשם, תחזור אליו זכות הדיבור לומר כל שברצונו הרלוונטי לעניין. לציין, כי הנאשם נראה בעליל במצב נפשי סוער ביותר, ואעמיד אותו שוב על זכותו לסנגור, אם יבחר בכך, בין פרטי ובין ציבורי. אם יבקש הנאשם להמשיך עתה בטיעונו, שאינם לגוף העניין כלל וכלל, אתיר לו לעשות זאת במשך 10 דקות נוספות, כאשר אחזור ואומר שרשות הדיבור תינתן לו בשנית לטיעונים חופשיים לאחר שמיעת העדים."

"מעבר לזמן שהוקצב, אפשרתי לנאשם לטעון. הנאשם איננו טוען טיעונים לעונש, אלא מספר על דברים כללים, וכמו כן מתייחס להכרעת הדין, שתקיפתה אפשרית אולם לא בשלב זה אלא על דרך ערעור לאחר תום ההליך. אציין שוב כי הנאשם אינו מצליח להימנע מהפרעה בלתי פוסקת וכניסה לדברי בית המשפט, אפילו בעת כתיבתו של משפט זה. עתה, אפסיק את דרך טיעון זו של הנאשם, על מנת שיעלה את עדיו לדוכן העדים ולאחר מכן יוכל להשמיע טיעונים לעונש באופן חופשי כל עוד יהיו לעניין;"

ג. לאחר עדותם של עדי ההגנה, שניים במספר, טען ב"כ המאשימה לעונש. בבוא תורו של הנאשם, טען זה שהוא לא חש בטוב וקשה לו לטעון, והדין נדחה לבקשתו ליום המחרת, 28.11.16;

ד. בתום הדיון פנה בית המשפט ושאל אותו אם יסכים לבדיקה פסיכיאטרית. הנאשם סרב ובית המשפט החליט שלא לכפות עליו בדיקה (עניין שהיה מצריך מינוי סניגור קודם לכן);

5. לאחר תום הדיון, ביוזמת בית המשפט ושלא במעמד הצדדים, ניתנה החלטה זו, מדאגה לנאשם ולנוכח מצבו:

"בדיון היום העלה הנאשם טענות וציין נתונים בעלי אופי פרטי ואישי בולט, ואפשר שלחלקם פוטנציאל פוגעני. כחלטת ביניים, אני אוסר פרסום הפרוטוקול, כשבדיון מחר 28.11.16 יידון עניין זה טרם החלטה סופית."

6. ביום 28.11.16 אמור היה הנאשם להמשיך טיעונו לעונש, ואף זומנה הקלטה לשם כך. הנאשם לא התייצב,

ובבירור טלפוני שערכה לשכתי הודיע הנאשם כי לא יגיע מחמת היותו נסער וחש שלא-בטוב. הדיון נדחה ליום 30.11.16 שעה 09:00, בהחלטה בפרוטוקול המוקלט, כשהתביעה שומרת זכותה לעתור לצו הבאה אם לא יתייצב הנאשם בשנית. בשיחה טלפונית מלשכתי בה הודע לנאשם דבר הדיון הנדחה, מסר הנאשם כי לא יתייצב, כי בכונתו "להגיש בג"צ", כי אינו רוצה להישפט עוד בפני בית משפט זה וש"לא אני אגיע, אלא הגופה שלי תגיע".

7. לאחר מכן הגיעה בקשת הנאשם לפסלות שופט, בה נטען כי חלה החמרה רצינית במצב בריאותו של הנאשם. עוד נטען כי "אני עדיין בחוסר יכולת טוטאלי לאחר דברייך ומעשיך המשפילים והפוגעניים... הצעקות ואפילו הצרחות שיצאו מפי כבודו הותירו אותי המום ומלא חרדה. כל הלילה היו לי סיוטים וחלומות שאתה הרוצח שבא לרצוח אותי. וזאת לאחר שלא נתת לי להשלים משפט אחד וזאת לאחר שאתה באופן אישי משנה את דבריך מקצה לקצה לפרוטוקול. מלבד זאת שאלתי את כבודו אם נכון שהוא לא מעוניין לשפוט אותי לפי דברי הסניגור קנת מן, לתדהמתי כבודו השיב שנכון 'אני באמת לא רוצה לשפוט אותך וזאת מאחר ונחסמה בפניי עוד מסעדה!!' ממש כך. לא להאמין ששופט לא מעוניין לעשות את עבודתו וחובתו וזאת מסיבה של טובה והנאה אישית...". הנאשם ביקש אפוא שאפסול עצמי מדיון בעניינו "מאחר ולא מגיע לי משפט ושופט שמודה שהוא לא מעוניין לשפוט אותי".

תגובת המאשימה:

בתגובתה מיום 28.11.16 התנגדה המאשימה לבקשת הנאשם. ב"כ המאשימה שנכח בדיון מסר שטענותיו של הנאשם הוצאו מהקשרן ולא היה בהן דבר כדי להצביע על עילת פסלות. עוד הוסיפה המאשימה ותהתה, שמא מנסה הנאשם לעכב את המשך ההליך.

דיון ומסקנות:

1. לענין טענותיו העובדתיות של הנאשם, ביחס לדיון ביום 27.11.16:

א. טענותיו של הנאשם בדבר חסימתו מלדבר, צרחות או 'טיפול' בפרוטוקול נסתרות מניה וביה מעיון בפרוטוקול המפורט, המשקף בדיוקנות את שאמר הנאשם. בנוסף, למקרא הדברים יכול גם מי שלא נכח בדיון לשער את מצבו הנפשי הסוער של הנאשם;

ב. הפרוטוקול אף משקף את אורך הרוח והסבלנות שגילה בית המשפט לנאשם, הרבה מעבר לחובתו, והכל בניסיון - שכשל - להרגיעו ולהשרות רוח טובה ואמפתית בדיון;

ג. אכן, הנאשם ציין שסניגורו-דאז אמר לו ש"השופט לא רוצה לשפוט אותך" (ע' 111 לפרוטוקול, ש' 18). מתוך כוונה ליצור אווירה אמפתית ונוחה לנאשם הנסער, אמרתי בחיך שאכן, הייתי מעדיף שלא לשפוט אותו אלא להישאר לקוח של המסעדה שלו. הנאשם המשיך לדבר עוד זמן רב (ע' 111-114), ולא נראה היה שחווה את ההערה המבודחת כהערה פוגענית;

ד. אורך הרוח אפיין את התנהלות ההליך מתחילתו, והדאגה לנאשם ולמצבו הנפשי מצד בית המשפט בלטה מעת הכרעת הדין, כפי שמשתקף בהחלטות השונות;

2. לא מצאתי כל עילה, ולו קלושה, לביסוסה של טענת פסלות. לא נטען כי גיבשתי דעה קודם-זמנה; אין בי ולו שמץ של עוינות, טינה או משוא-פנים למי מהצדדים; אין לי היכרות קודמת ממשית עם מי מהצדדים.

3. אין כל בסיס לתחושתו הסובייקטיבית של הנאשם, שאינני יכול או רוצה לדון בעניינו, ואין היא יכולה להצדיק פסלות. באין עילה, גם לא אוכל לפטור עצמי מחובתי להמשיך ולדון בתיק.

סוף דבר, נדחית בקשת הנאשם לפסלות שופט.

תשומת לב הנאשם לזכותו לערער על החלטה זו תוך חמישה ימים מיום קבלת החלטה זו, בבית המשפט העליון בירושלים.

ניתנה היום, כ"ט חשוון תשע"ז, 30 נובמבר 2016, בהעדר הצדדים.